

DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-05>

УДК 351: 323.2

Мачабелі Тетяна Мигалівна,
аспірантка кафедри публічної політики
навчально-наукового інституту "Інститут державного управління"
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,
майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна
e-mail: tetianamachabeli@gmail.com <https://orcid.org/0009-0008-6131-2047>

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ МЕХАНІЗМІВ ВЗАЄМОДІЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКОСТІ В УМОВАХ ГІБРИДНИХ ЗАГРОЗ

Анотація. Ситуація, що склалася в Україні, створює актуальні виклики для самої країни, її регіонів, бізнесу та громадськості, особливо це стосується питання взаємодії з владою в контексті протидії гібридним загрозам. В таких умовах механізм взаємодії влади та громадськості є актуальним з двох причин. По-перше, наявність воєнного стану в Україні ставить додаткові виклики та вимоги до державного управління. По-друге, взаємодія органів влади з громадськістю набуває все більшого значення, оскільки зростає вплив громадської думки на прийняття управлінських рішень у різних сферах.

Здійснено теоретичне узагальнення сучасних наукових підходів до проблематики механізмів взаємодії влади і громадськості в умовах гібридних загроз та виокремлено чотири блок-кластери наукових підходів: державно-управлінський, філософсько-соціокультурний, інформаційно-психологічний, соціально-політичний. Досліджено теоретичні засади механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз.

Обґрунтовано розширене тлумачення наукового поняття "механізм взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз", яке відрізняється від існуючих авторським уточненням його змісту. Виокремлено складові механізму державного управління, особливості їх взаємозв'язку, основні параметри забезпечення їх ефективного функціонування в різних сферах життєдіяльності суспільства з урахуванням об'єктивних (організаційно-правових) і суб'єктивних (соціально-психологічних) чинників.

У сучасному підході до побудови та реалізації механізмів взаємодії влади і громадськості в умовах гібридних загроз слід враховувати: сукупність проявів самого процесу, нормативно-правовий та організаційний простір (ресурси і можливості учасників), інформаційні потоки та комунікації суб'єктів процесу з метою подолання наслідків глобальних конфліктів у різних сферах суспільного життя.

Ключові слова: публічне управління, механізм публічного управління, взаємодія влади та громадськості, гібридні загрози, механізм взаємодія влади та громадськості в умовах гібридних загроз.

Як цитувати: Мачабелі Т. М. Теоретичні основи механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз. *Державне будівництво*. 2024. № 1 (35). С. 64–75.
DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-05>

In cites: Machabeli, T.M. (2024). Theoretical basics of mechanisms of the interaction of the government and public in the conditions of hybrid threats. *State Formation*, no. 1 (35), 64–75. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-1-05> [in Ukrainian].

© Мачабелі Т. М., 2024

This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0

Постановка проблеми. Сучасний стан суспільства в умовах гібридних загроз характеризується розширенням конфліктного простору, підвищенням напруженості у суспільних відносинах між органами влади і громадськістю. Ефективне функціонування системи публічного управління України в таких умовах актуалізує питання вдосконалення механізмів взаємодії інституцій з громадськими об'єднаннями та активними громадянами. Це визначено Президентом як «важливий вектор розвитку української державності» в умовах глобальних конфліктів. Взаємодія органів влади з громадськістю набуває все більшого значення, оскільки посилюється вплив думки суспільства на управлінські рішення в різних сферах.

Воєнна агресія, що спрямована останнім часом на нашу країну, вивела державну політику щодо створення інструментарію у взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз в одну з надважливих сфер. Стрімке поширення технологій взаємодії органів влади з громадянами у різних сферах публічного управління актуалізувало питання про модернізацію механізмів публічного управління в умовах гібридних загроз. Це пов'язано з тим, що «Гібридна війна» найчастіше визначається як хай-тек конфлікт. Метою такого конфлікту є нав'язування волі акторів їх опонентам через інтегровані адаптивні та асиметрично синхронізовані деструктивні засоби впливу на них у різних сферах життя. Це продовження політики держави, коаліцій, політичних груп, транснаціональних корпорацій та недержавних акторів з порушенням їх взаємодії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На сьогодні в контексті поставленого в даній розвідці завдання вартими уваги є напрацювання, що представлені у документах наукових заходів, світових форумів, а також у працях вітчизняних науковців, таких як: А. Бакуменко, Б. Дзюндзюк, О. Кудь, А. Куцевол, О. Крутій, І. Лопатченко, В. Малиновський, Н. Мельтюхова, О. Оболонський, Г. Одинцова, О. Радченко, Ю. Сурмін, Д. Яїцька, А. Юсіф та ін. Питання публічної політики в умовах гібридних загроз досліджували такі автори, як В. Алещенко, Т. Андрієвський, Д. Арабаджієв, Ю. Василевич, О. Долженко, О. Коломієць, Ю. Каменюк, В. Колесник, Н. Ніколаєнко, С. Омелянюк, Г. Почепцов, О. Чеберяко, M. Freire, L. Simao та інші.

Метою роботи є теоретичний аналіз механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз.

Застосована методологія і методи Методологія дослідження поєднує комплекс сучасних філософських, загальнонаукових, спеціально-наукових методів пізнання, включаючи діалектичний, системний, структурно-функціональний, класифікації тощо. Під час опрацювання наукових джерел і законодавства з метою повного вивчення предмета дослідження, висвітлення його властивостей було використано метод аналізу.

Виклад основного матеріалу. Аналіз геополітичного середовища показує, що в даний час відбувається переформулювання як філософії, так і мистецтва ведення війни. Ці процеси викликані застосуванням нових

технологій, що дозволяють використання різної інтенсивності та різних стратегій у ході конфліктів. Ці нові методи у поєднанні з традиційним розумінням конфлікту та безпеки часто позначаються як «гібридна» війна. Гібридна війна раціонально поєднує конвенційні та неконвенційні компоненти з упором на використання безлічі джерел та режимів нападу, синергію результатів та високий рівень невизначеності для опонентів щодо кінцевих стратегічних цілей.

У гібридних конфліктах основними цілями є захоплення контролю над суспільством, здійснення впливу на умонастрої людей, маніпулювання людьми, які відповідають за прийняття важливих рішень у державі. Противник намагається маніпулювати основними цінностями, мотиваційними факторами, культурним базисом та стратегічною, комунікаційною та критичною інфраструктурою країни. Це досягається комплексним, збалансованим здійсненням впливу з використанням м'якої та жорсткої сили. Ось чому критичні елементи системи держави, а саме політичні, дипломатичні, соціальні, технічні, енергетичні, фінансові, кібер, соціо-кібер, інформаційні є об'єктами впливу. Вплив на них у контексті просторових, часових та ресурсних параметрів призводить до бажаних деструктивних змін, або порушень. Це стосується відносин та комунікацій, структурних та процесуальних порушень, прийняття управлінських рішень та результатів функціонування публічної організації. Все вищезазначене створює необхідність наукового вивчення та створення інструментарію взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз.

Аналіз сучасних наукових підходів до проблематики механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз дозволяє систематизовано розглянути джерельну базу наукового дискурсу становлення та розвитку механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз в Україні, що вирізняється виокремленням чотирьох блок-кластерів наукових підходів: публічно-управлінського, філософсько-соціокультурного інформаційно-психологічного, суспільно-політичного (див. рис.).

У рамках публічно-управлінського підходу розвиток взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз розглядається в контексті модернізації публічного управління як системи з усіма відповідними компонентами та зв'язками між ними і досліджується у працях таких українських дослідників як Б. Дзюндзюк, О. Крутій, О. Радченко та ін. [4; 9; 15]. Філософсько-соціокультурний підхід передбачає дослідження взаємодії крізь призму механізмів соціалізації в умовах гібридної війни та формування ціннісних вимірів особистості (І. Лопатченко, О. Долженко, О. Коломієць, Ю. Каменюк, О. Чеберяко, В. Колесник та ін.) [5; 6; 11]. З позицій інформаційно-психологічного підходу досліджується механізми маніпулювання свідомістю та протидії пропаганді в умовах інформаційної та гібридної війни (В. Алещенко, Д. Арабаджієв, С. Костючков, Н. Ніколаєнко, С. Омелянюк та ін.) [1; 2; 7; 12; 13]. Суспільно-політичний кластер виокремлює ключові проблеми реформатування

Української держави, визначення ролі громадськості на сучасному етапі, що й обумовлює політичні, економічні реформи (Ю. Василевич, А. Куцевол, Н. Ніколаєнко, А. Юсіф, Д. Яїцька та ін.) [5; 10; 12; 17; 18; 19].

Рисунок 1 – Систематизація дискурсивного простору проблематики наукового розуміння механізмів взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз

Figure 1 – Systematization of the discourse space of the problem of scientific understanding of the mechanisms of interaction between the government and the public in the context of hybrid threats

Першим кроком дослідження має бути ідентифікація необхідного понятійного апарату, що формують науковий зміст теми, а саме: «державне управління» і «публічне управління», «взаємодія влади та громадськості», «механізм публічного управління», «гібридні загрози» «механізм взаємодії влади та громадськості в умовах гібридних загроз». О. Кудь, спираючись на дослідження В. Чечеля звертає увагу на організуючий і регулюючий бік управління та його вплив, як на власну, так і на суспільну життєдіяльність [8, с. 17]. Н. Мельтюхова "державне управління" визначає як «підзаконну діяльність органів виконавчої влади, яка спрямована на практичну реалізацію нормального життя суспільства і забезпечення особистої безпеки громадян, створення умов для їх матеріального, культурного та духовного розвитку» [3, с. 29]. У «Енциклопедії державного управління» зазначено, що під державним управлінням слід розуміти «діяльність держави (органів державної влади), що спрямована на створення умов для як найповнішої реалізації функцій держави, основних прав

і свобод громадян, узгодження різноманітних груп інтересів у суспільстві та між державою і суспільством, забезпечення суспільного розвитку відповідними ресурсами» [16, с. 157]. Отже, основною державного управління є адміністративна діяльність органів влади та її неполітичний характер.

На відміну від державного управління, інша категорія, «публічне управління», є не тільки адміністративним процесом, а й політичним, що передбачає дії формальних і неформальних суб'єктів, які беруть участь у процесах прийняття рішень та їх реалізації. Так, О. Кудь вказує основні складові системи публічного управління за Г. Купряшиним, а саме це такі, як кооперація державних, муніципальних, некомерційних і змішаних структур, що покликані забезпечити задоволення суспільних інтересів і вирішення колективних проблем» [8, с. 19]. Тобто публічне управління представлено як систему, що реалізує національні та місцеві інтереси.

У роботах О. Кудь підтримується ідея Н. Гавкалової щодо відмінності самої парадигми публічного управління від інших управлінських концептів. Так, вона базується на ключовому «само»: самовизначенні проблеми, самовизначенні кращого варіанту політики, самовизначенні кошторису, самоконтролі, самооцінці тощо [8, с. 19]. У продовженні, автор стверджує, що варто взяти до уваги думку В. Козака відносно завдань публічного управління, які є синергетичним поєднанням концепцій раціональної бюрократії та нового державного менеджменту. Основою цього є: уникнення дублювання повноважень органів влади; реформа бюджетної системи; децентралізація владних повноважень; організація вільного доступу до інформації про діяльність державних органів влади; механізми державногромадських консультацій; принципи підконтрольності влади громадським організаціям тощо [8, с. 21].

Автори (В. Яцук, О. Кудь та ін.) характеризують «систему публічного управління» як багаторівневу систему (національний, місцевий, рівень підприємства), що діє на основі нормативно-правових актів і регулюють діяльність суб'єктів та об'єктів публічного управління [8, с. 22]. Важливими є два моменти: консенсусний спосіб публічного управління та поширення його на всі рівні суспільства, як формальні так і неформальні.

Визначення публічного управління як науки про ефективні, оптимальні та розумні способи досягнення певних цілей державного управління вимагає чіткого поняття «механізмів державного управління». Тому що, з одного боку, держава є інститутом, що управляє величезною соціально-економічною територіальною системою, а з іншого боку, існує безліч різних способів інтерпретації термінів, пов'язаних з механізмами управління, що призводить до суперечностей у трактуванні механізмів державного управління. Складність використання поняття «механізм» у державному управлінні у тому, що може мати множинне значення, зумовлене як його етимологією, і використанням поняття у різних науках для аналізу взаємодії окремих елементів у процесі управління. досвід. реалізувати складний процес. Розуміти конкретні механізми

управління (включаючи управління статусами) як конкретні інструменти реалізації цільових змін та як загальний погляд на сукупність способів, методів та важелів впливу суб'єктів управління на об'єкти управління задля досягнення певної мети.

Поняття «механізм» є надзвичайно поширеним в різних науках, як в точних так і гуманітарних, біології та хімії, техніці та філософії. Різні науки, галузі діяльності, дослідники та практики вкладають у поняття механізму різний зміст. Між тим, як зазначають О. Радченко, О. Крутій для сучасного державного управління в Україні нагальною проблемою є дослідження, визначення та впровадження дієвих механізмів (нормативно-правових, організаційних, соціально-психологічних, інформаційних, медіа-комунікаційних та ін.) які б забезпечили його ефективність [9]. Автори визначаючи склад механізму управління, включають до нього суб'єкт (ініціатор), цілі, форму, методи, засоби та об'єкти [9]. В. Малиновський виділяє механізми, виходячи з методів управління (адміністративні, правові, економічні, політичні, соціально-психологічні, морально-етичні) [16]. І. Лопатченко досліджуючи механізми державного управління профілактикою соціального сирітства, визначає їх як такі, що складаються із системи параметрів, що характеризують учасників процесу профілактичної діяльності, низки проявів самого процесу профілактики, нормативного та організаційного простору (ресурсів та можливостей учасники профілактичних заходів) [11].

Отже, за більшістю авторів, під «механізмом державного управління» розуміється системна сукупність інституцій, структур, послідовних дій, форм, станів і процесів у державі як продукту організованої людської діяльності, що має за мету реалізацію інтересів і потреб людей та вирішення нагальних суспільно-політичних проблем за рахунок державного впливу та регулювання суспільної життєдіяльності на підставі усталених суспільних цінностей, норм і правил. Механізм державного управління повинен повною мірою відображати взаємодію різних елементів управління, які мають характер стійких взаємозалежностей і причино-наслідкових зв'язків. Сама побудова механізмів державного управління має структурно-функціональний характер. Важливим висновком для цілей нашого дослідження щодо окремих або спеціалізованих механізмів державного управління.

Вихідною категорією взаємодії влади та громадськості є «механізм публічного управління», який застосовується для взаємовпливу суб'єктів та об'єктів управління та досягнення відповідних цілей. Так О. Оболонський вважає, що "механізмом публічного управління є система, що забезпечує практичну реалізацію функції публічного управління з метою досягнення визначених цілей, яка характеризується власною структурою, методами, важелями, інструментами впливу на об'єкт управління за допомогою відповідного правового та інформаційного забезпечення..." [16]. Це різко контрастує з визначенням Г. Одінцової, яка розглядає механізми управління як «засіб розв'язання суперечностей явища чи процесу, послідовну реалізацію дій,

які базуються на основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних їй методів управління та спрямовані на досягнення визначеної мети» [3, с. 12].

Отже, спираючись на думку сучасних українських вчених, які «активно застосовують новий *механізм публічного управління*», можна надати таку характеристику даного механізму, як такого де домінуючим є спроможність органів влади до стратегічної динамічності, проактивного виявлення проблем і реагування на них, уникнення несподіваних криз та здійснення стратегічних зміни вчасно та в організований спосіб у взаємодії з громадськістю [8, с. 53].

Особливої уваги заслуговує розгляд вказаних механізмів в контексті взаємодії влади з громадськістю в умовах гібридних загроз. Аналіз робіт авторів (О. Крутій, О. Радченко та ін.) вказує, перш за все, на необхідність розуміння структури, функцій, параметрів, форм та характеристик гібридних загроз. Загроза – стан переважання ймовірності неминучості виникнення надзвичайної ситуації над ймовірністю її уникнення, при якому внаслідок прогресування небезпеки проявляються фактори ураження, що здатні завдати шкоди людині, соціуму, державі, довкіллю, викликати інші небажані наслідки. Відповідно до розпорядження КМУ від 6 грудня 2017 р. № 1009-р «Про схвалення Концепції створення державної системи захисту критичної інфраструктури» уряд схвалив Концепцію створення державної системи захисту критичної інфраструктури України. (далі – Концепція), яка закладає якісно новий рівень державного управління в цій сфері та передбачає сучасні підходи до управління безпековими ризиками, оптимізоване використання наявних ресурсів, гнучкість та швидкість реагування на інциденти та кризи. Реалізація даної Концепції розрахована на десятирічний термін (2017–2027 рр.) та поєднує в собі проведення законодавчих перетворень, інституційні й організаційні зміни існуючої системи захисту критичної інфраструктури. До об'єктів критичної інфраструктури відносяться підприємства та установи, які є стратегічно важливими для функціонування економіки і безпеки держави, суспільства та населення, виведення з ладу або руйнування яких може мати вплив на національну безпеку і оборону, природне середовище, призвести до значних матеріальних та фінансових збитків, людських жертв [14].

На сьогодні термін «гібридні загрози» має три тлумачення: гібридність може відноситися, перш за все, до військової ситуації; по-друге, до стратегії і тактики противника; по-третє, до типу сил, які держава повинна створювати й підтримувати. Найчастіше під «гібридною загрозою» розуміються дії будь-якого противника, який одночасно та адаптовано використовує співвідношення звичайного озброєння, нерегулярну тактику, тероризм та злочинну поведінку в зоні бойових дій для досягнення своїх політичних цілей. Гібридні загрози концентрують у собі різні режими ведення війни, що включають: стандартне озброєння, нерегулярні тактики та формування, терористичні акти (в тому числі й насилля та примус) і кримінальний безлад.

В умовах гібридних загроз застосовуються нові стратегії і методи публічного управління, які суттєво змінюють роль владних структур у суспільстві та підсилюють взаємозв'язки з громадянами, стимулюють останніх до активної позиції. Крім того, громадяни, які приймають активну участь у житті держави, підвищують власну соціальну зрілість й активно виявляють готовність до вирішення сучасних проблем.

Підвищення активності громадянського суспільства в умовах гібридних загроз має вирішувати два завдання: з одного боку, реальний вплив на державу, державні установи та посадових осіб з боку громадськості; з іншого боку, усвідомлення відповідальності за формулювання та реалізацію державної політики, як з боку громадян, так і представників державних органів. Це забезпечує ефективний, диференційований та збалансований діалог між громадянами та представниками державних органів з метою виявлення проблем і реагування на них, уникнення несподіваних криз та здійснення стратегічних зміни вчасно та в організований спосіб. О. Крутій, досліджуючи діалогову взаємодію влади та громадськості, вказує, що кінцевою метою такої взаємодії є вироблення стратегій співпраці між учасниками діалогу, забезпечення балансу переваг і недоліків публічно-управлінського рішення, перетворення бюрократичного апарату у вільну систему управління громадянами щодо вирішення найбільш значущих проблем у суспільстві в умовах кризи, що відбувається на інституційному та інтерперсональному рівнях [9].

Отже, характеризуючи публічне управління в умовах гібридних загроз, слід наголосити, що це комплексний спосіб забезпечення цілісного та стратегічного розвитку системи публічного управління, що відповідає сучасному історичному періоду суспільних відносин та поєднує в собі нові та усталені засоби взаємовпливу об'єкту і суб'єкту управління за допомогою нових інструментів щодо забезпечення ефективного функціонування суспільства у різних сферах його життя з урахуванням об'єктивних (організаційно-правових) та суб'єктивних (соціально-психологічних) факторів.

Механізм взаємодії влади та суспільства в умовах гібридних загроз охоплює систему параметрів, що характеризують учасників процесу щодо подолання наслідків глобальних конфліктів у різних сферах суспільного життя, сукупність проявів самого процесу, нормативно-правовий та організаційний простір (ресурси та можливості учасників), інформаційні потоки та комунікація суб'єктів процесу щодо подолання наслідків криз та протидії гібридним загрозам. Аналіз структури механізму взаємодії влади та суспільства в умовах гібридних загроз потребує таке розуміння форм, параметрів, функцій, характеристик як суб'єктів так і самого процесу взаємодії, коли кінцевою метою є побудова стратегії співробітництва органів влади і громадськості.

Висновки з даного дослідження та перспективи подальших досліджень. В умовах гібридних загроз форми та типи взаємодії між різними сферами та різними суб'єктами управління сильно різняться. Ключовою особливістю авторського підходу щодо протидії гібридним загрозам є його

багатовимірний характер, комплексність, скоординоване використання всіх наявних ресурсів, зокрема публічно-управлінських, дипломатичних, військових, економічних, організаційно-правових, інформаційно-комунікаційних, соціально-психологічних тощо. Важливо відзначити, що гібридні атаки задіяють виключно асиметричний інструментарій і можуть використовуватися як недержавними, так і державними суб'єктами. Гібридні загрози не мають навіть географічної прив'язки і можуть виявитися в будь-якій зоні бойових дій, включаючи кіберпростір. Розвиток наукової теорії в умовах глобальних конфліктів за допомогою нових інструментів публічного управління спряє, по-перше, подоланню наслідків глобальних конфліктів у формі децентралізованих взаємодій об'єктів і суб'єктів управління; по-друге застосування новітнього інструментарію у різних сферах суспільного життя, по-третє, застосування комплексного підходу з задіянням широкого спектру ресурсів, як об'єктивного (організаційно-правових), так і суб'єктивного (соціально-психологічних) характеру. Механізм взаємодії влади та населення включає в себе організаційну, правову, комунікаційну, інформаційну та психологічну складові. Цей механізм діє задля забезпечення взаємодії державних органів з громадськістю щодо прийняття конструктивного управлінського рішення в умовах гібридних загроз. У подальшому планується продовжити дослідження щодо видів взаємодії влади з громадськістю в умовах гібридних загроз за такими факторами, як кількість учасників, характер зв'язку, наслідки, тривалість, реалізація та форми тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алещенко В. Феноменологія "гібридної війни" та її особливості у виконанні російської федерації: інформаційно-психологічний аспект. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Військово-спеціальні науки*. 2016. Вип. 1. С. 6–11. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_vsn_2016_1_3
2. Арабаджиев Д. Ю., Сергієнко Т. І. Маніпулювання свідомістю суспільства в умовах інформаційної та гібридної війни в Україні. *Гілея: науковий вісник*. 2019. Вип. 146 (3). С. 12–15. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2019_146%283%29_4
3. Державне управління та менеджмент : навч. посіб. у таблицях і схемах / Г. С. Одінцова, Г. І. Мостовий, О. Ю. Амосов та ін. Харків : Вид-во ХарПІ УАДУ, 2002. 492 с.
4. Дзюндзюк Б. В. Механізм взаємодії органів влади з громадянами в умовах віртуалізації суспільних відносин. *Інвестиції: практика та досвід*. 2016. № 6. С. 123–127. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/6_2016/25.pdf
5. Каменюк Ю. В., Алещенко В. І. Психологічні засади формування патріотизму військовослужбовців Збройних Сил України. *Вісник Національного університету оборони України*. 2015. Вип. 1. С. 82–87. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaou_2015_1_16
6. Коломієць О. Соціокультурний вимір проблеми гібридної війни. *Вісник львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2023. Вип. 49. С. 62–69. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.7> URL: http://fps-visnyk.lnu.lviv.ua/archive/49_2023/7.pdf
7. Костючков С. Нейрокогнитивний хакінг як елемент «дестабілізаційної змії» у контексті сучасної гібридної війни. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2020. Вип. 30, С. 161–169. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2020.30.22>
8. Кудь О. Модернізація системи публічного управління в епоху інформаційних платформ : монографія. Харків : Право, 2022. 432 с. DOI: <https://doi.org/10.31359/9789669984296>

9. Крутій О. М., Радченко О. В. Публічний діалог в системі політичної культури демократичного суспільства : монографія. Харків. АДНДУ, 2015. 396 с.
10. Куцевол А. А. Напрями оптимізації ризиків у механізмі взаємодії органів державної влади України з партнерами з розвитку в умовах євроінтеграції. *Теорія та практика державного управління*. 2020. Вип. 4. С. 204–211.
11. Лопатченко І. М. Застосування соціальних мереж як сучасного механізму взаємодії органів влади і громадськості. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія: Державне управління*. 2018. Вип. 4. С. 34–43. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadpsdu_2018_4_6
12. Ніколаєнко Н. О., Комарчук О. О. Засоби масової комунікації як детермінанти гібридної війни : монографія. Нац. ун-т кораблебудування ім. адмірала Макарова. Миколаїв, 2021. 217 с.
13. Омелянюк С. М. Соціально-психологічні особливості дискурсу військової загрози. *Теоретичні і прикладні проблеми психології*. 2019. № 3(2). С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tipp_2019_3%282%29_17
14. Про схвалення Концепції створення державної системи захисту критичної інфраструктури : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 6 грудня 2017 р. № 1009-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1009-2017-%D1%80#Text>
15. Радченко О. В., Крутій О. М. Гібридні загрози системі територіальної організації влади в Україні як елемент російської агресії. *Наукові перспективи: журнал*. 2023. № 7(37). С. 257–269. DOI: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7\(37\)-257-268](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7(37)-257-268)
16. Енциклопедичний словник з державного управління / Бакуменко А. М. та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. Київ : НАДУ, 2010. 820 с.
17. Юсіф А. Специфіка трансформації взаємовідносин держави та громадянського суспільства як основа модернізації державного управління. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Політичні науки та публічне управління*. 2023. № 1(67). С. 85–93. DOI: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-1\(67\)-12](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-1(67)-12)
18. Яїцька Д. Особливості участі громадян у публічному управлінні в умовах воєнного стану в Україні. *Проблеми законності*. 2022. № 158. С. 29–46. DOI: <https://doi.org/10.21564/2414-990X.158.265030>
19. Freire M. R., Simao L. EU-Russia Relations and the Unravelling of the European Security Regime in the Context of the Ukraine Crisis: Understanding Diverging Perceptions / In Casier T., DeBardeleben J. (eds.). *EU–Russia Relations in Crisis*. 2018. P. 159–177.

Стаття надійшла до редакції 25.03.2024 р.

Стаття рекомендована до друку 30.04.2024 р.

Machabeli T. M.,

postgraduate student of the Department of Public Policy,
Educational and Scientific Institute «Institute of Public Administration»,

V. N. Karazin Kharkiv National University,

4 Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

e-mail: tetianamachabeli@gmail.com

<https://orcid.org/0009-0008-6131-2047>

THEORETICAL BASICS OF MECHANISMS OF THE INTERACTION OF THE GOVERNMENT AND PUBLIC IN THE CONDITIONS OF HYBRID THREATS

Annotation. The current situation in Ukraine creates relevant challenges for the country itself, its regions, business and the public, especially the issue of interaction with the authorities in the context of countering hybrid threats. In such conditions, the mechanism of interaction between the government and the public is relevant for two reasons. First, the presence of martial law in

Ukraine poses additional challenges and requirements for public administration. Secondly, the interaction of authorities with the public is becoming increasingly important, as the influence of public opinion on management decisions in various spheres is increasing.

In the article, a theoretical generalization of modern scientific approaches to the problems of the mechanisms of interaction between the government and the public in the conditions of hybrid threats is carried out and four block-clusters of scientific approaches are distinguished: public-management, philosophical-sociocultural, informational-psychological, social-political. The theoretical foundations of the mechanisms of interaction between the authorities and the public in the conditions of hybrid threats have been studied.

The expanded interpretation of the scientific concept "mechanism of interaction between the government and the public in the conditions of hybrid threats" is substantiated, which differs from the existing ones by the author's clarification of its content. The components of the public administration mechanism, the peculiarities of their interrelationship, the main parameters for ensuring their effective functioning in various spheres of society, taking into account objective (organizational-legal) and subjective (social-psychological) factors, are highlighted.

In the modern approach to the construction and implementation of mechanisms of interaction between the authorities and the public in the conditions of hybrid threats, the following should be taken into account: the set of manifestations of the process itself, the regulatory and legal and organizational space (resources and opportunities of the participants), information flows and communication of the subjects of the process in order to overcome the consequences of global conflicts in various spheres of social life.

Keywords: *public administration, the mechanism of public administration, the interaction of the authorities and the public, hybrid threats, the mechanism of the interaction of the authorities and the public in conditions of hybrid threats.*

REFERENCES

1. Aleshchenko, V. (2016). Phenomenology of "hybrid war" and its features in the performance of the Russian Federation: informational and psychological aspect. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Viiskovo-spetsialni nauky, vyp. 1*, 6–11. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_vsn_2016_1_3 [in Ukrainian].
2. Arabadzhiev, D.Yu., Serhienko, T.I. (2019). Manipulivannia svidomistiu suspilstva v umovakh informatsiinoi ta gibridnoi viiny v Ukraini. *Gileia: naukovyi visnyk, vyp. 146 (3)*, 12–15. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2019_146%283%29_4 [in Ukrainian].
3. Odintsova, G.S., Mostovoi, G.I., Amosov, O.Yu. et al. (2002). Public administration and management: navch. posib. U tablitsakh i skhemakh. Kharkiv. Vyd-vo KharRI UADU [in Ukrainian].
4. Dziundziuk, B.V. (2016). The mechanism of interaction between authorities and citizens in the conditions of virtualization of public relations. *Investytsii: praktyka ta dosvid, no. 6*, 123–127. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipd_2016_6_25 [in Ukrainian].
5. Kameniuk, Yu.V., Aleshchenko, V.I. (2015). Psychological principles of formation of patriotism of servicemen of the Armed Forces of Ukraine. *Visnyk Natsionalnoho universitetu oborony Ukrainiany, vyp. 1*, 82–87. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnaou_2015_1_16 [in Ukrainian].
6. Kolomiets, O. (2023). Socio-cultural dimension of the hybrid war problem. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya filos.,-politoh. studii, vyp. 49*, 62–69. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2023.49.7> URL: http://fps-visnyk.lnu.lviv.ua/archive/49_2023/7.pdf [in Ukrainian].
7. Kostyuchkov, S. (2020). Neurocognitive hacking as an element of the "destabilizing snake" in the context of modern hybrid warfare. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriya filos.,-politoh. studii, vyp. 30*, 161–169. DOI: <https://doi.org/10.30970/PPS.2020.30.22> [in Ukrainian].

8. Kud, O. (2022). Modernization of the public administration system in the information age Platforms. Kharkiv: Pravo. DOI: <https://doi.org/10.31359/9789669984296> [in Ukrainian].
9. Krutii, O.M., Radchenko, O.V. (2015). Public dialogue in the system of political culture of a democratic society. Kharkov ADNDU. [in Ukrainian].
10. Kutsevol, A.A. (2020). Directions for risk optimization in the mechanism of interaction between the state authorities of Ukraine and development partners in the conditions of European integration. *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*, vyp. 4, 204–211. [in Ukrainian].
11. Lopatchenko, I.M. (2018). Application of social networks as a modern mechanism of interaction between authorities and the public. *Visnyk Natsionalnoi akademii Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy. Seriya: Derzhavne upravlinnia*, vyp. 4, 34–43. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadpsdu_2018_4_6 [in Ukrainian].
12. Nikolaenko, N.O., Komarchuk, O.O. (2021). Means of mass communication as determinants of hybrid war. *Nats.un-t korablebuduvannia im. Admiral Makarova*. Mykolaiv [in Ukrainian].
13. Omelianiuk, S.M. (2019). Socio-psychological features of the military threat discourse. *Teoretychni i praktychni problem psykhologii*, no. 3 (2), 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Tipp_2019_3%282%29_17 [in Ukrainian].
14. On the approval of the Concept of creation of the state system of protection of critical infrastructure: *Rasporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 6 grudnia 2017. № 1009*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1009-2017-%D1%80#Tex> [in Ukrainian].
15. Radchenko, O.V. Krytii, O.M. (2023). Hybrid threats to the system of territorial organization of power in Ukraine as an element of Russian aggression. *Naukovi perapektyvy: zhurnal*, no. 7 (37), 257–269. DOI: [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7\(37\)-257-268](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-7(37)-257-268) [in Ukrainian].
16. Bakymenko, A.M., Kovbasyk, Yu.V., Troshchynskoho, V.P., Surmin, Yu.P. (2010). Encyclopedic dictionary of public administration. Kyiv. NADU. 820. [in Ukrainian].
17. Iusif, A. (2023). The specifics of the transformation of the relationship between the state and civil society as a basis for the modernization of public administration. *Naukovi pratsi Mizhrehionalnoi Akademii upravlinnia personalom. Politychni nauky ta publichne upravlinnia*, no. 1(67), 85–93. URL: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-1\(67\)-12](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2023-1(67)-12) [in Ukrainian].
18. Iaitska, D. (2022). Peculiarities of citizen participation in public administration under martial law conditions in Ukraine. *Problemy zakonnosti*, no. 158, 29–46. URL: <https://doi.org/10.21564/2414-990X.158.265030> [in Ukrainian].
19. Freire, M.R., Simao, L. (2018). EU-Russia Relations and the Unravelling of the European Security Regime in the Context of the Ukraine Crisis: Understanding Diverging Perceptions / In Casier T., DeBardeleben J. (eds.). *EU–Russia Relations in Crisis*, 159–177.

The article was received by the editors 25.03.2024.

The article is recommended for printing 30.04.2024.